

(Olinpa eräänä synkkänä ja syksyisenä iltana kuumeessa ja flunssassa. Päätin rustata lyhyen tarinan sinä aikana, kun mies ilmoitti vielä pelaavansa tunnin tietokoneella. I used the hour wisely.) Juhani nosti tummansinisen reissukassinsa matkalaukkukarusellista tyytyväisenä sen nopeaan saapumiseen. Amerikkalaisissa leffoissa päähenkilöt saivat odottaa julmetun kauan laukkuaan ja sieltä se aina lipui vihoviimeisenä paikalle kun lentokenttä oli jo tyhjentynyt kanssamatkustajista. Jos se edes vaivautui tulemaan sieltä. Mutta tämäpä sankari sai kapyysinsä ensimmäisten joukossa. Vaimon veli oli maksanut Juhanille matkan, jonka mies oli muutta mutkitta hyväksynyt. Työttömän kortilla elellen Juhani kykeni lähtemään nopeasti sovittelematta lomapäiviä pomon kanssa. Saara kulutti aikaansa arkisin kaupunginsairaalan välinehuoltajana, joten hänellä oli jäänyt tämä reissu välistä. Saaran velipoika oli kuulemma ostanut lepoloman itselleen, mutta ei kyennyt käyttämään sitä äkillisen työtapaturman johdosta. Se mies oli korkealla pallilla yhtiössään, joka tarkoitti myös rajallista omaa aikaa. Tai niin ainakin Saara usein väitti. Kaljaa se kyllä kittasi ajan kanssa lähes joka illanistujaisissa, missä me olimme olleet. No eipä se mitään, kelpasi kalja Juhanillekin, vaikka se laitti hänet rähisemään usein. Tai niin ainakin Saara usein väitti. Juhani kantoi yksinäistä kassiaan katsomaan lentokentän ulko-ovien edessä tapahtuvaa taksisirkusta. Ranskalaiset taksit suhahtelivat sujuvasti nappaamaan tärkeän näköisiä asiakkaita terminaalin edestä ja osa sylkäisi sisältään yhtä tärkeän näköistä porukkaa. Nelikymppinen suomalainen mies ei ollut koskaan käynyt ulkomailla, jos neljä kertaa vuodessa ruotsinlaivalla seilaamista ei laskettu. Juhani käymä 'elämän koulu' ei mahdollistanut niin hyväpalkkaista työtä, että sillä ulkomailla ryvettäisiin. Eikä sitä huonopalkkaistakaan työtä ollut ollut näkyvissä puoleen vuoteen. Juhani kääräisi varmoin ottein tupakkansa oikeaan muotoon ja asetteli sen hellästi huulilleen. Hän seurasi tšekkiläisten eleitä vierestä ja vain filttarin jäädessä jäljelle, hän uskaltautui matkimaan heilauttamalla kättään taksiparvelle. Ja taas miestä lykästi, kun hänen eteensä kiilasi hohtavan puhdas taksi. Juhani heitti takapenkille kassinsa ja könysi sitten perässä. "Where to?" kalpea mies käänsi etupenkiltä kasvonsa Juhania kohti. Miten hän ei ollut tullut ajatelleeksi tätä? Eihän nämä solkanneet täällä yhtään suomea! Juhani nielaisi. 'Elämän koulussa' ei oltu käyty läpi kielikursseja, Juhani ei ollut kovin hyvä englannissa. Hän kaivoi laukkinsa etutaskusta paperin, jolle oli raapustettu varatun hotellin nimi, osoite ja puhelinnumero. Juhani ainakin oletti niiden edustavan osoitetta ja puhelinnumeroa, vaikkeivät ne muistuttaneet suomalaista kirjoitusasua. Hän työnsi paperilappusta kuskille, joka katsoi sitä pitkään mitäänsanomattomasti. "Nice hotel... Very expensive", taksikuski sanoi. Juhani tunnisti vain sanan 'hotel' ja toisti sitä innokkaasti muutaman kerran, jotta mies ratin takana ymmärtäisi hänen haluavan sinne. Mies nyökkäsi, väänteli vaihdekeppiä ja livahti liikenteen sekaan. "So, you on a vacation?" vaaleahiipiäinen mies jutusteli. Juhani pudisti päätään merkiksi, ettei ymmärtänyt. Hän katseli kaupunkia, joka ei omistanut montakaan samanlaista harmaan melankolista syksyisen Suomen piirrettä. Sama kaupunki tuntui jatkuvan loputtomiin, Suomessa hän olisi päässyt jos Turkuun asti. Taksikuski vilkuili häntä liian usein taustapeleistä ja Juhani alkoi jo ärtyä. "Kuinka pitkä matka vielä? Long?" Juhani sai ähkäistyä loistavaa englannin kieltä loppuun. "Excuse me? How long, you mean?" mies lörpötteli ja sanat yhdistyivät yhdeksi sekasotkuksi Juhani korvissa. He olivat saapuneet keskikaupungin tohinoista rauhallisemmille kujille. "Almost there." Mies ajoi tienpenkereelle hidastaen yhtäkkiä, pysäytti auton ja kaiveli penkinsä alta jotain. Juhani kurkki molemmista ikkunoista ulos ja pohti mihin jumalhahmon selän taa hänen hotellinsa oli pystytetty, kun missään ei näkynyt hotellihtavaakaan ilmestystä. Ennen kuin Juhani ehti ilmaista epävarmuuttaan, kuski kääntyi ja sumutti hänen naamalleen jotain kirvelevää. Kaikki tapahtui millisekunneissa, Juhaniin sattui ja etupenkin mies touhusi jotain,

josta lähti erilaisia ääniä. Sitten Juhani menetti tajuntansa. ----- "Wake up!" Juhani kuuli mölinää. "Wake the fuck up, man!" Hän liikutteli päätään, muttei avannut silmiään. Sormet koukistuivat, nilkat liikkuivat ja niska totteli. Juhania ramaisi; näkikö hän unta vai oliko hän juuri heräämässä unesta? "Where are you from?" Juhani sai silmänsä auki. Taksikuski seisoi hänen yllään, mutta hänen aiemmin naamaa koristanut ystävällinen hymy oli poissa. "Öh, missä? Mikä...?" Juhani kysyi raspaavalla äänellä. Mustaan kauluspaitaan ja mustiin housuihin pukeutunut mies tuhahti ja alkoi kaivella Juhanin laukkuja kovakouraisesti. Varapaketti tupakkaa lensi tumman ja kalustamattoman huoneen nurkkaan, samoin hänen vaihtovaatteensa. Pian taksikuski näytti löytävän haluamansa ja avasi Juhanin passin. "Finnish, eh? I hear they're rich people", mies hymyili epämiellyttävästi. "No wonder you were booked in an expensive hotel. So, you worth anything back home?" "Mitäh?" Juhani sanoi. Hän oli ymmärtänyt vain sanat 'Finnish' ja 'hotel'. Hän nyökkäili miehelle; kyllä, hän oli suomalainen ja halusi hotelliin. "Great! 'Cos I want some ransom, man." Mustat vaatteet saivat miehen näyttämään entistä kalpeammalta. Hän nousi ylös kassin vierestä, tunki Juhanin passin takaisin laukkuun ja keräsi kaikki ympäriinsä huitelemat tavarat. Juhani katsoi huonetta. Hänet oli kahlittu jaloista maalista rapautuneeseen patteriin, mutta kädet olivat vapaat. Huoneessa oli verhoton ikkuna. Tapettia oli joskus ollut ainakin kahdessa seinässä, nyt sitä oli yhdessä ja puolessa seinässä. Mies saalisti laukusta Juhanin kännykän. "Where do I call?" hän katsoi Juhania tiukasti ja heristi puhelinta. Juhani arvioi kysymyksen koskevan hänen kännykkäänsä. Hän ojensi kättään sitä kohti. Kidnappaaja katseli hetken silmiään siristäen lattialla istuvaa miestä, mutta ojensi puhelimen lopulta hänelle. Juhani näppäili puhelimeen keskittyneenä '112' ja painoi sen jälkeen vihreää puhelimen kuvaa. "What's that?" mies ärjäisi ja repäisi kännykän Juhanin kädestä. "I don't think that's your wife's or your bank's number." Hän katsoi puhelimen näyttöä, joka yritti yhdistää numeroon. Sitten hän lopetti puhelun. "I want my ransom!" mies kiljui Juhanille. "Do you understand!" Juhanista sana kuulosti tutulta. Hän mietti asiaa hetken ja muisti katsoneensa Saaran kanssa televisiosta kesällä elokuvan, nimeltä 'Ransom'. "Gibson", Juhani ähkäisi hermostuneelle miehelle. Mel Gibson oli ollut elokuvan komea päänäyttelijä. "Kidnap", Juhani lisäsi, muistellessaan elokuvan juonta. "So, I guess you do understand me", miehen ääni tuntui leppyvän. "Is Gibson your bank or something?" Juhani nyökkäsi taas sanattomana, vihdoin heillä oli yhteinen sävel, vaikkei hän ymmärtänytäkään miksi mies halusi puhua Mel Gibsonin elokuvasta. Hän olisi mieluummin puhunut ehdoista, jolla mies päästäisi hänet pois patterista. "Mitä tahdot?" Juhani kysyi. "Mitä sinä tahtoo?" hän selvensi kun kidnappaaja vain näpytteli hänen puhelintaan. "Sinä tahtoo mitä?" Juhani yritti vielä korottamalla desibelejä ymmärrettävämpään muotoon. Ainakin hän sai miehen huomion. "What the FUCK are you screaming at?" Juhani veti jalat koukkuun kauemmas miehestä. Sen sanan hän tunnisti eikä se kuulostanut mukavalta. Tässä oli pakko olla jokin muukin vaihtoehto, jotta hän ansaitsisi vapautensa. "Mani?" Juhani ehdotti hiljaisella äänellä. "Yes. I want lots of money. Million euros would be nice, thank you", kalpea mies vastasi ja hymyili vilkaistessaan puhelimen näytöstä Juhania. Juhani huokaisi helpotuksesta, rahalla tämäkin asia saataisiin soviteltua. Hän tiesi, että monissa maissa raha oli aivan eri arvossa kuin kalliissa Suomessa. Saaran veli oli matkustellut paljon ja kertonut monet kerrat, miten hän sai muutamalla sentillä monen ruokalajin tarjoiluja hienoissa ravintoloissa tai kuinka laadukkaat kengät olivat maksaneet vain muutaman euron Suomen rahassa. Täällä Juhanikin saattoi olla miljonääri Suomen avuliilla tuilla. "Saat kaikki mitä minulla on. All mani." Taksikuski vaikutti entistä tyytyväisemmältä, kunnes laski Juhanin kännykän naamansa edestä. "Can't find this Gibson on your phone, man. How are you going to arrange the money transfer?" "Saat rahaa kun viet minut takaisin lentoasemalle."

Juhani sai vain päänpudistuksen vastaukseksi. "Lentoasema", Juhani toisti ja levitti kätensä siiviksi ja piti lentokoneen ääntä. "You have money in the plane?" mies kysyi kulmiaan kurtistaen. "Or in the terminal somewhere?" Juhani osoitti reissukassiaan, hän haluaisi sen mukaansa. "You have another bag in the terminal?" mies arvaili. Juhani osoitti uudelleen laukkaa, teki lentokone-imitaation ja toisti sanaa 'mani'. "Okay, man. I'll drive you to the terminal, you find the moneybag and give all the money to me." Juhani nyökkäsi innokkaasti. Kalpea mies kaivoi taskustaan avaimet ja päästi Juhanin irti patterista. Hän talutti Juhanin kahden huoneen läpi ylikasvaneelle pihalle. Talo oli pahasti rapistunut ulkoakin päin. Sen nurkan takaa löytyi aiemmin tutuksi tullut taksi. Juhani ymmärsi miehen eleestä, että hänen tuli istua autoon kuskin paikalle. Hän totteli ja katsoi kun mies heitti kassin takakoppaan. Juhanilla ja miehellä oli aluksi suuria vaikeuksia löytää yhteinen kieli neuvoissa, joita tarvittiin, että Juhani osasi ajaa takaisin lentoasemalle. Piakkoin vasemmalla istuva mies tajusi lopettaa jatkuvan jokeltamisensa ja osoitti kädellään aina tarvittaessa oikealle, vasemmalle tai eteen. He saapuivat pitkän ajan ja muutaman ohiajon jälkeen samalle terminaalille, mistä Juhani oli poistunut muutama tunti sitten. Mies kehotti Juhania jättämään auton röyhkeästi taksikaistalle ja he kävelivät aseman sisälle. "So, where to?" mies kysyi hiljaa Juhanilta. Hän piti lujaa Juhanin ojentajasta kiinni. "Haluan kotiin. Tulin tuolta", Juhani ojensi kättään kohti aseman sisustaa. Hän oli saanut tarpeekseen tästä ulkomaanmatkailusta. Mies veti Juhanin siihen suuntaan. He saapuivat passintarkistukseen. "You have it in there?! I can't come in there, I haven't got a passport", mies sähisi. "I can't let you go there by yourself." "Ai niin", Juhani sanoi ja esitti kädellään puhuvansa puhelimeen. Kidnappaaja tajusi vihjeen ja ojensi vastahakoisesti Juhanin puhelimen hänelle. Juhani sai soitettua Saaran tallentamaan numeroon. Saara oli sanonut, ettei ulkomailla toiminut normaalit Suomen numerot, mutta tästä kuulemma saisi häneen yhteyden. Pian Saara vastasikin. "Varaatko ensimmäisen Suomen lennon takaisin minulle," Juhani pyysi ystävällisesti. "Sain tarpeekseni, haluan luoksesi kotiin." Saara kummasteli tätä, mutta mies hänen vieressään osoitti vihaisesti, että puhelu olisi lopetettava. Juhani sai sen lopetettua sutjakkaasti varmistettuaan ensin, että vaimo myös varasi sen lipun. "Nou hätä, kaikki oukei", Juhani sanoi hermostuneelle miehelle. "Great. How about the moneybag?" "Mani, mani", Juhani toisti ja ojensi matkalaukustaan rasian, joka oli lukittu. Hän kaivoi kotiavainnipustaan rasiaan pienen avaimen ja ojensi senkin kalpealle taksikuskille. Mies ähisi ja yritti avata pienellä avaimella pientä lukkoa, eikä siitä meinannut tulla mitään. "How do you open this thing?" mies puuhkaisi ja katsoi Juhania. "Mani", Juhani vielä toisti ja osoitti laatikkoa. Hän oli pakannut matkalle mukaan ottamansa satasen lukittuun lippaaseen. Mies siirtyi läheiselle penkille äheltämään kuumeisesti laatikon kanssa. Juhani katsoi rahan vaihtaneen omistajaa, kaivoi lattialle jääneestä reissukassistaan passinsa ja nosti kassin kantokahvoista olalleen. Hän meni läpi passintarkastuksesta ja taas tätä miestä lykästi, koska jonoa ei ollut laisinkaan. Hän jatkoi matkaa taakseen katsomatta ja etsi virkailijan, jolta sai nimellään tiedot juuri pian lähtevästä Suomen lennosta. Eipä tarvinut toiste lähteä ulkomaille, Juhani mietti. Töykeitä nämä ranskalaiset.